

mange af — ville faa Vind i Sejlene ved disse Bestemmelser. Vedtager man det af Folketinget vedtagne Lovforslag, ville de ikke have nær den Interesse i at modarbejde Foreningernes Indsamlinger til Skolebørns Bespisning, fordi de nok kunne tænke sig, at hvor der sidder frisindede Kommunalbestyrelser, vil man vedtage at yde saa meget desto større Beløb af Kommunernes Kasse. Men naar dette ikke kan gøres, uden at man skal spørge en Minister om Forlov — og det kan i alt Fald være et Spørgsmaal, om man faar den ønskede Tilladelse — ville Modstanderne af Skolebespisningssagen naturligvis arbejde for, at der ydes saa lidt som muligt ved de private Foreninger, og derved vilde Skolebespisningen gaa et mægtigt Skridt tilbage. De Herrer, som ere Modstandere af saadanne humane Foranstaltninger som Skolebespisning o. lign., have ved forskellige Lejligheder vist, at de ikke nægte sig noget i Retning af at modarbejde saadant. Det er saaledes bekendt — jeg har i alt Fald læst det i forskellige Blade —, at den Gang Venstre og Socialdemokraterne begyndte at erobre de fri Fattiggasser ude i Provinskøbstæderne, var det almindelig Tale, at nu burde man ikke lægge Bidrag mere i Kirkebøsserne, fordi de nu skulde administreres af Venstremænd og Socialdemokrater. Og det er vist hovedsagelig de samme Modstandere, der ville vise sig over for Skolebespisningen og ganske sikkert faa udvirket, at der ikke gives saa store Bidrag som hidtil. — Det har ogsaa vist sig, at i det hele taget Offervilligheden paa dette Omraade er i Tilbagegang. Det har vist sig de Steder, hvor man har haft, og hvor man har Skolebespisning indført, at Bidragene fra de private ikke ere saa store, som de have været før.

Saaledes som Lovforslaget nu foreligger fra Landstinget, forekommer det mig at være et Tilbageskridt paa det kommunale Selvstyres Omraade, idet Kommunalbestyrelserne ikke faa den Frihed til at bevilge saa meget, de ønske, og saa meget, som de finde nødvendigt, en Frihed, de have haft tidligere, ikke ifølge nogen bestemt Lovgivning, men ifølge den Udvikling og den Praksis, som har eksisteret, og det forekommer mig, at naar en Lov ikke gaar saa vidt, at den kan holde Fodslag og følge Trit med den almindelige Udvikling, er det en skadelig Lov og en reaktionær Lov, som man ikke bør sætte noget ind paa at fremme. Og det Lovforslag, som nu er kommet her ned fra Landstinget, er netop et saadant.

Jeg vil med disse faa Ord anbefale det høje Ting her at stemme for det Ændringsforslag, som jeg har tilladt mig at stille.

J. Jensen (Aalborg Amts 1ste Valgkreds): Det ærede Medlem, der nu satte sig, omtalte Bestemmelserne i § 1 paa den Maade, at det var et Tilbageskridt fra det bestaaende, idet han forudsatte, at nu alle, som havde lavet Mad i Skolekøkkenerne, havde Lov til at spise gratis, og det vilde ikke herefter kunne tillades. Jeg vil dertil sige, at Ændringsforslaget tager slet ikke Sigte paa den Paragraf. Det har ikke søgt at rette paa de efter det ærede Medlems Mening uheldige Bestemmelser i § 1. Jeg skal derfor ikke opholde mig ved Bestemmelserne i § 1, det er der ingen Anledning til, og det synes jo, som om ogsaa det ærede Medlem og hans Partifæller ville stemme for Paragraffen, som den foreligger uden Hensyn til, jeg skulde maaske sige: til Trods for, at han mener, at der i § 1 er et vist Tilbageskridt fra det bestaaende.

Hvad dernæst angaar Spørgsmaalet om § 2, hvortil jo det Ændringsforslag, som det ærede Medlem nu talte for, er stillet, vil jeg allerførst sige, at efter at ikke alene nu men ogsaa ved Sagens tidligere Behandlinger Spørgsmaalet om Kommunernes, specielt Købstadkommunernes Ret eller ikke Ret paa disse Omraader er bleven dragen saa stærkt frem, er der al mulig Grund til netop at holde paa Forslaget, som det er blevet forandret i Landstinget. Jeg har i hvert Fald forstaaet Indenrigsministerens Udtalelse i Landstinget saaledes, at den bestaaende Ret for Købstæderne, inklusive Kjøbenhavn, er af den Natur, at en hvilken som helst Bevilling til Skolebespisning eller til Foreninger kunde nægtes af Ministeren. Hvis jeg ikke har forstaaet den højtærede Minister rigtigt, vil han jo faa Lejlighed til at retlede mig i saa Henseende. Men hvis den bestaaende Ret er saadan, at naar vi havde en Minister, der stod mindre velvilligt eller helt uvenlig over for Spørgsmaalet om at give Tilskud til Foreninger, der tage sig af Skolebespisning, kunde han foranledige, at en saadan Bevilling paa Budgettet blev strøgen, maa det, der her foreligger, i hvert Fald anses for at være et Fremskridt, idet han altsaa, nu ikke vil kunne modsætte sig det, naar Kommunalbestyrelserne kun bevilge lige saa meget, som der af private Foreninger er ydet til det samme Formaal. Jeg maa tilstaa, at havde